

TUFAN TÜRENÇ

BABIÂLİ'NİN
ÖTEKİ YÜZÜ

Remzi Kitabevi

BABIÂLÎ'NİN ÖTEKİ YÜZÜ / Tufan Türeñç

© Remzi Kitabevi, 2018

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Düzeltili: Mecit Demir

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1867-8

BİRİNCİ BASIM: Eylül 2018

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

İçindekiler

ÖNSÖZ, 9

TÜRKİYE'DE GAZETECİ OLMAK, 11

Mesleğe Giriş	11	Kıbrıs Çıkarması	37
Babamdan Gelen Müjde	12	Abdi İpekçi'ye Suikast.....	41
Stajyer Gazetecilik.....	14	Çetin Altan Geliyor	42
İkinci Adam: İsmet İnönü	16	Milliyet Satılıyor.....	44
İsmet Paşa'nın 87. Yaş Günü	22	Turhan Aytul'un İşine Son Veriliyor	45
1971 Muhtrası	25	Milliyet'ten Kopuş	46
Dur Durak Yoktu, Gece Gündüz Çalışıyorduk	26	Güneş Gazetesi İçin Teklif	47
Ver Elini Askerlik	28	Güneş Macerası	49
Terör Belası Azalmıştı	32	Tercüman'dan Teklif Geldi	50
Yazışlerine Geçiyorum	35	Hürriyet ile Anlaşma	51

HÜRRİYET AYRI BİR DÜNYAYMIŞ, 3

Erol Simavi'nin Jestleri	55	Çetin Emeç'e Suikast.....	63
Yazışlerinde Büyük Tasfiye	57	Erol Simavi Gazeteye El Koyuyor	64
Çetin Emeç Koordinatörlükten Ayrılıyor	59	Emin Çölaşan Ayrılıyor	67
Rahmi Turan Genel Yönetmen Oluyor.....	61		

NÂZİM HİKMET'İ KAÇIRAN GAZETECİ, 69

Refik Erduran'ın Önerisi	70	Kıyamet Koptu	74
Kaçış Heyecanı	72	Sır Nasıl Açığa Çıktı	75

SİMAVİ AİLESİNE VE HÜRRİYET'E

ATILAN İFTİRA, 77

Günlük Gazete Çıkartıyor.....	77	Belleklerden Bir Türü Silinmeyen İftira	79
----------------------------------	----	--	----

ÖZAL'A SUİKAST, 81

Suikastçı Kartal Demirağ	82	Orhan Tokatlı Sert Adamdı	86
Kartal Demirağ'ın Tahliyesi	82	Mehmet Altınsoy'un	
Nutuk'u Okuyunca Atatürk Hayranı		İddiası	87
Olan Başbakan	83	İnanılmaz ve Şaşırtıcı Olay	88

6

BİR DİVA: CAHİDE, 91

Türk Erkeklerinin Âşık Olduğu		Ölümünden Önce Gelen	
Kadın... ..	91	Ölüm Haberi	92
Zirveden Sefalet	92	Gerçek Ölüm Haberi Geldi	94

BİR SAYGIN İŞADAMI: VEHBİ KOÇ, 97

Vehbi Koç'a Oynanan Oyun	97	Aydın Boysan'a Firça	100
Gruba Vehbi Koç da Katılıyor	98	Vehbi Koç Otomobil İstedi	102

BİR DEVLET ADAMI: DEMİREL, 105

"Ben Curcunalardan Geldim"	105	Demirel'in İnanılmaz Gafı.....	111
Demirel'den Özkök'e Sitem	107	Halit Kıvanç Kolay Kolay	
Gazeteci Örsan Öymen ile		Susturulamaz.....	114
Demirel'in İlginç Diyalogu	108	Demirel'le Karşı Karşıya	115

BİR DUAYEN GAZETECİ: BEDİİ FAİK, 117

Türk Basınında Ünlü Don		Polemiklerinden	
Tartışması.....	117	İki Örnek	120

TANIKLIKLAR, 122

Papazın Günahları	122	Babıâli'nin Unutkan	
Bir Örtülü Ödenek Olayı	125	İnsanları	142
Kapalıçarşı'da Kıyamet		Özdemir Asaf, Ümit Yaşar,	
Koparan Röportaj.....	128	Özer Öztep Spiker	
Orhan Birgit'in Milletvekilliği		Adayı	145
Nasıl Gitti	132	Büyük Külüp'te Yaptığımız	
Özer Oral Milletvekilliğini		Büyük Tartışma	148
Son Anda Yitirdi.....	134	Adaylık Hevesi Gazeteciye	
Hasan Pulur'a Gelen Sahte		Pahalıya Mal Oldu.....	149
Hediye Paketi	137	Celal Bayar'ı Sabaha Karşı	
Faço'da Altan-Turan		Kim Uyandırdı	154
Güneş Şovu.....	138		

80'Lİ YILLAR, 161

Erol Simavi'nin İki Yazarına Anlamlı Yanıtı.....	161	Çağlayangil Anılarını Güneş'e Nasıl Verdi?.....	168
Hürriyet'te Çetin Emeç Dönemi	162	Çağlayangil'in Anılarında Dersim Olayı	170
Oktay Ekşi ile Hasan Pulur'un Tedirginliği	162	Rejim Bahane, Yemekler Şahane.....	180
Oktay Ekşi'nin Otomobili Nasıl Çalındı?.....	165		

MİLLİYET'TE DEPREM, 183

Abdi İpekçi'den Sonra... ..	183	Gazetenin Satılması.....	188
Kumkapı'daki Toplantı.....	183	Mümtaz, <i>Milliyet</i> 'ten Mümtaz Değildir	189
Hasan Pulur Milliyet'ten Ayrılıyor	185	Patron Bizi Kunta Kinte Gibi Sattın.....	190
Hasan Pulur'a Veda Yemeği	186		

BABIÂLİ'DEN RENKLER..., 193

12 Eylül Savcısı Çağırınca	193	Haldun Simavi Önce Prim Verdi Sonra da Kovdu.....	205
Emin Çölaşan-Kurthan Fişek	196	Haldun Taner'i Şaşırta Okuyucu	209
İmza Tutkusu.....	197	Yargıç Ödümümüzü Kopardı.....	210
Genç Muhabirin Hüneri.....	198	Dolandırıcı Raki'yi Mafya Babası Buldu.....	213
İki Foto Muhabiri Ödülü Nasıl Kaçtırdı.....	200	Spora Bambaşka Bir Hava Getirdi.....	219
İlhan Demirel Babıâli'nin En Renkli İnsanıydı	202	Bir Gazetecinin Büyük Başarısı	221
İlhan Banguoğlu ile Seraceddin Zıddoğlu	204		

HÜRRİYET AYDIN DOĞAN'A SATILYOR, 225

Erol Bey'in Gazeteyi Satacağı Kesindi.....	228	Aydın Bey'in Hürriyet Çalışanlarıyla Buluşması	230
Aydın Doğan Hürriyet'e Geliyor	230	Emin Çölaşan'ın Mesleki Tırmanışı	232

İBRET ALINACAK BİR DÖNEM, 237

Mütareke İstanbulu.....	237	Mütareke Basını	239
Mustafa Kemal İstanbul'da	238	İhanet Edenler	240

YAKIN DÖNEMDEN ÇARPICI OLAYLAR, 243

Fransa'da Baz Morfinle	Sibel Erkan Olayı	251	
Yakalanan Senatör	243	Teröristler Rahmi Duman'ın	
Türkiye'yi Allak Bullak Eden	Oğlunu Kaçırıyor	256	
Kastelli Olayı.....	246	Ordunun Uyarı Mektubu.....	262

8

ABDİ İPEKÇİ'NİN KİTABI "GAZETECİ" NİN ÖYKÜSÜ, 269

İstenmeyen Bebek Olarak	Kitabın Adı "Gazeteci" Oluyor ..	284	
Doğmuştu	278	<i>Milliyet</i> Yenileniyor	288
Yüzlerce Kişi ile Konuşuldu	279	Kitabın Kapağı da Çarpıcı Oldu	291

ŞANTAJCI GAZETECİLER, 294

Türk Basınının İlk Şantajcısı	10 Ocak Onurlu Bir Direnişti	297	
Baba Tahir	294	10 Ocak'tan Bugüne	303

VE SONRA, 304

Türk Medyasının Halleri	304	Gazete Yapmak Düpedüz	
Tipo Dönemi	304	Bir Çiledir	310
Elektronik Dizgi Sistemine	Yandaş Medyanın İş Kolay	312	
Geçiş.....	307	Gazeteler Nasıl	
Gelecek İçin Umut	Hazırlanıyor?	312	
Kesilmez Ama.....	308	Televizyonların Hali	313

Önsöz

Gazetecilerin arasında Babiâli'nin ikinci adı "Bizim Yokuş"tur. "Bizim Yokuş" Sirkeci'den başlar ve Divanyolu'nda son bulur.

1990 yılına kadar Türkiye'nin bütün gazeteleri Babiâli'deydi. Osmanlı İmparatorluğu döneminde padişah sarayda oturur, çalışmalarını da burada sürdürürdü.

Sadrazam (başvekil) ve vezirler (bakanlar) yani hükümet Babiâli'de bugünkü İstanbul Valiliği binasında çalışırdı. Koca imparatorluğun çöküş yıllarını da kapsayan o dönemin devlet yönetimi Babiâli'de olduğu için gazeteler de burada toplanmışlardı. Türk basını Osmanlı'nın yok oluşuna tanık olmuştu. O nedenle Babiâli, Türk basınına da tarihini de bağrında barındırır.

1980'den sonra Babiâli'deki gazetelerin büyük bölümü Bağcılar'a taşındı. O yıllarda gazete sayfalarının matrisleri Atatürk Havalimanı'na götürülür oradan da uçakla öteki kentlerdeki matbaalara gönderilirdi.

Akıl almaz hızdaki teknolojik gelişmeler sayesinde 1990 yılından itibaren artık sayfaların matrisleri alınmıyor. Sayfalar bilgisayarda hazırlanıyor ve bir düğmeye bastığınız zaman matbaanız dünyanın öbür ucunda bile olsa anında oraya ulaştırılabiliyor. Teknolojinin bu kadar hızlı değişimler yaratacağı tahmin edilemediği için Türk basını Babiâli'den ayrıldı. Bu gelişim görülebilseydi tarihi Babiâli yaşıyor olacaktı.

Bugün Babıâli'nin sadece adı kaldı. Gazeteler tarihle bütünleşmiş olan "Bizim Yokuşu" bırakıp İstanbul'un değişik semtlerine savruldular.

Bizim kuşak ve bizden önceki kuşak gazeteciliğe gözlerini Babıâli'de açtı. "Bizim Yokuş"un çilesini çeke çeke gazeteci oldular. Bu çileye karşı direnemeyenler ise yokuştan aşağı yuvarlanıp gittiler.

"Bizim Yokuş" bir kayak pisti gibi kaygandır. En ufak hatada insanı sırtından silkeleyiverir. Bu acımasızlıklarla dolu olan yokuşu tırmanmaya çabalayan genç gazeteciler yaşamlarında görmedikleri güzelliklerle çirkinlikleri bir arada yaşarlar.

Babıâli'de vefa ile ihanet, dostlukla düşmanlık, övme ile yerme, mertlik ile kalleşlik, yüze gülmekle sırttan hançerlemek, dostlukla iftira, güzellikle çirkinlik iç içedir.

Dirençli ve kararlı olamayan gazeteci adayları bu kargaşada yok olup giderler.

Bu kitapta daha çok Babıâli'nin gülen, sevecen yüzü ile basın özgürlüğünü yok eden iktidar anlayışını ve bunun yarattığı vahim baskıları, sindirmeleri anlatmaya çalıştık.

Okurlar Babıâli'nin bilmedikleri iç yaşamına tanık olacaklar, hem gülecekler hem de medyanın düşürüldüğü acıklı duruma üzülecekler.

Bütün ağır koşullar içinde bile okurların kesinlikle umutsuzluğa kapılmamalarını dilerim ve şunu bilmelerini isterim ki, bütün ülkesi işgal edilmiş, orduları dağıtılmış yorgun, bitkin Türk halkı, Mustafa Kemal'in önderliğinde yaratılan mucizeyi her an yeniden yaratabilecek güce sahiptir.

Türkiye’de Gazeteci Olmak

Mesleğe Giriş

Liseyi bitirdikten sonra babamın ısrarıyla, istemeye istemeye Eczacılık Fakültesi’ne kaydımı yaptırdım. Benim kafamda bambaşka dallar vardı ama doğrusu kesin bir meslek sahibi olmak da yoktu. Hukuku seviyordum ama eğitimi ağırdı. Kitapların içinde boğulmak istemiyordum.

Neyse... Eczacılık Fakültesi’ne gidip gelmeye başladık. Okul Nişantaşı’ndaydı. Ortam çok güzeldi. Ağırlıklı olarak varlıklı ailelerin çocukları vardı çevremde. Ama dersler beni pek sarmıyordu. Daha doğrusu eczacılık eğitiminin bana göre olmadığını bir hafta içinde anladım. Çünkü ben ezberden nefret ediyordum. Eczacılık eğitimi de ezberciliğe dayanıyordu. Fizik, analitik kimya ve botanik hiç ilgimi çekmeyen derslerdi. Arkadaşların ısrarına rağmen bu derslerin kitaplarını elime bile almıyordum.

Böyle yarım yamalak okuyarak yılı bitirdik ve ben hemen Eczacılık Fakültesi’nden ayrıldım ve doğru Gazetecilik Yüksekokulu’na kaydoldum.

Durumu babama söylediğimde hiç renk vermedi, “Sen bilirsin oğlum” dedi. Yaz tatilinden sonra okul açılınca gazetecilikteki derslerin tam bana göre olduğunu anladım. Birinci yılı geçtikten sonra ikinci yılda okula devam zorunluluğu yoktu. Bir gazeteye girip mesleğe başlamalıyım, diye düşündüm. Bu düşünce beni heyecanlandırmıştı. İyi bir gazeteci olmayı hayal etmeye başlamıştım. Bir gazeteye kapağı atmak için yol-

lar arıyordum. Ama kısa zamanda bu işin zor olduğunu anladım.

Bazı girişimlerde bulundum ama Babıâli'ye yaklaşma olanağı bile bulamadım. Anladım ki, benim çabalarımın bu iş olmayacak. Çaresiz babama açıldım ve bana Babıâli'ye girebileceğim bir kapı bulup bulamayacağını sordum.

Bütün sorun, bir gazeteye girmektir. Orada çalışma şansını elde etmektir. Bu şans bulabilirsem Babıâli'de başarılı olacağımı inanıyordum.

Babam isteğimi duyunca kısa bir süre düşündü:

“Oğlum sonu belirsiz bir maceraya atılmak istiyorsun. Ama gazeteciliği sevdiğini anlıyorum. Bir şeyler yapmaya çalışacağım. Yalnız biraz sabırlı olacaksın.”

Babamla konuştuktan sonra düşündüm ki ben gerçekten gazeteci olmayı istiyordum çünkü kendimi bildim bileli gazete okuyordum. Benim o yıllardaki favorim *Milliyet* gazetesiydi. Her gün *Milliyet*'i satır satır okuyordum.

Hatta Saint Benoit Fransız Lisesi'nde daha ortaokuldayken 1956-57 yıllarının en popüler siyasi dergileri *Akis* ile *Kim*'i de sürekli okuyordum. Bu iki dergi muhalefet yapıyorlar ve olağanüstü kulis bilgileri veriyorlardı. *Akis*'i Metin Toker, *Kim*'i de Orhan Birgit çıkarıyordu. O dergileri okurken yapılan gazeteciliğe bayılıyordum. Bu iki dergi en gizli toplantıların bile perde gerisini yazıyordu. Ayrıca gazete ve dergilerin dışında durmadan kitap okuyordum. Fransız hocalar okumaya karşı son derece hoşgörülü bakıyorlardı. Ben de bulabildiğim kadar Rus klasiklerini, Fransız ve Türk yazarlarının romanlarını okuyordum.

Babamdan Gelen Müjde

Bir iki hafta sonra babam bir gün müjdeyi verdi:

“Ali Tanrıyar'a, (Babamın doktor arkadaşıydı.) senin bir gazeteye girmek istediğini söyledim ve yardım etmesini rica

ettim. Ali Bey *Milliyet*'in Genel Yayın Müdürü Abdi İpekçi'yi çok iyi tanıyormuş onunla konuştu ve seni bir denemelerini istedi. Abdi Bey de birkaç gün sonra onu aramanı istemiş.”

Bunu duyunca havalara uçtum. Çünkü *Milliyet* en sevdiğim ve yıllardan beri sürekli okuduğum bir gazeteydi. Babamın verdiği haber bir piyango gibi geldi.

Üç-dört gün sonra Abdi Bey'i telefonla aradım ama ulaşamadım. Bu aramaları hiç bıkmadan, usanmadan sürdürdüm. Şimdi anımsayamıyorum ama sanırım üç ay sonra bir gün sekreteri Abdi İpekçi'yi bağlayıverdi. Ali Tanrıyar'ın ismini verdim. Abdi Bey hemen anımsadı:

“Evet, evet... Ben sizin durumunuzu İstihbarat Şefimiz Faruk Demirtaş'la konuştum. Siz Faruk Demirtaş'ı arayın. Yalnız saat 16.00'dan sonraya kalmayın çünkü Faruk Bey erken çıkar.”

Ertesi gün Faruk Demirtaş'ı aradım. Kendimi tanıttım, “Abdi İpekçi benim için sizinle konuşmuş” dedim.

Yanıtı kısa oldu: (Zaten kısa konuşan bir insan olduğunu sonradan öğrenecektim.)

“Evet... Cuma günü sabah gazeteye gelin ve beni görün.”

Cuma günü erkenden *Milliyet*'e elim ayağım titreyerek gittim. Kapıdaki görevli ikinci kata çıkmamı söyledi. Çıktım ama ikinci katta kimse yoktu. Sonraki günlerde adının Vahap olduğunu öğrendiğim odacıdan başka kimse yoktu. Ona Faruk Bey'in odasını sordum. İstihbarat servisinde bir koltuk gösterdi:

“Burada oturun bekleyin. Faruk Bey daha gelmedi ama ne-redeyse gelir.”

Beklemeye başladım. Aradan on dakika geçti geçmedi içeri orta yaşın üzerinde birisi girdi. Baktım şef odasına yöneldi. Ceketini çıkardı ve masasına oturdu.

Odacı Vahap bana odaya gir gibisinden işaret etti. Gittim Faruk Demirtaş beni görünce anladı:

“Siz pazartesi günü gelin ve başlayın. Ama şunu söyleyeyim; hiçbir taahhütte bulunmuyorum. Sizi denerim. Beğenirsem kalır, çalışırsınız.”

Teşekkür edip ayrıldım. Pazartesi günü gelip işe başladım. Faruk Demirtaş beni şef yardımcısı Cahit Üzen’e teslim etti. Biraz sonra da birlikte çıktık ve Tarabya Oteli’ne giderek oradaki belediye başkanları toplantısını izledik.

Cahit ağabey ipek gibi bir adamdı. İyi gazeteciydi. O toplantıda bana ne görev veriyse harfiyen yerine getirdim. Gazeteye döndük ikimizin tuttuğu notlara dayanarak Cahit ağabey haberi yazdı ve Faruk ağabeye verdi. Odada bir şeyler konuşular. Bu konuşmanın benim hakkımda olduğunu hemen anladım.

Cahit ağabey odadan çıkıp bana geldi ve “Aferin çok güzel notlar tutmuşsun. Bunları Faruk Demirtaş’a da söyledim” dedi.

Böylece tam elli yıl sürecek gazetecilik maceram da başlamış oldu.

Stajyer Gazetecilik

Yıl 1970... Türkiye’nin cennet yılları... Toplumda birtakım huzursuzluklar var ama bu günlerle karşılaştırsak o zamanların Türkiye’si yine de bir cennet.

O yıllarda gazeteler bugünkü olanaklara sahip değildi. Bir örnek verirsem, ben gazeteye girdiğimde gazete çalışanlarından sadece üç kişinin otomobili vardı. Bu üç kişi de gazetenin sahibi Ercüment Karacan, Genel Yayın Müdürü Abdi İpekçi ve Genel Müdür Nureddin Demirkol’du.

Gazetenin haber izlemede kullandığı araç sayısı da üçü beşi geçmiyordu. Muhabirler habere çoğunlukla otobüs veya dolmuşla gidiyordu.

Ben, benden daha kıdemli olan Sedat Sertoğlu ve Bülent Ulukan birlikte polise bakıyorduk. Ben her sabah Sirkeci’de

Emniyet Müdürlüğü olarak kullanılan Sansaryan Han'a gidiyor, kısımları geziyor, gecedan kalan haberleri topluyordum. Öğleye doğru Faruk Demirtaş'ı arıyor bilgi veriyordum. O izlememi istediği olayları söylüyor ona göre sağa sola gidip haberi topluyordum. İş tamamlandıktan sonra da gazetecilerin "Bizim Yokuş" adını taktıkları Babiâli Yokuşu'nu tırmanıp gazeteye çıkıyor, istenen haberleri yazıp Faruk ağabeye veriyordum.

Milliyet'te çok kaliteli yemek çıkıyordu. Patron dahil herkes en üst kattaki yemekhanede yemeğini yiyordu. Servisi papyonlu garsonlar yapıyordu. O yıllarda *Milliyet*'in yemekhanesi gerçekten örnekti.

Yemekten indikten sonra telefonun başına geçip İstanbul'daki bütün karakolları tek tek arıyor bir olay olup olmadığını öğreniyordum. Ayrıca serviste polis telsizini de dinliyoruz. Büyük vukuatları da anında öğrenip olay yerine gidiyor ve gelişmeleri izliyorduk.

Ben stajyer muhabirdim. Yani maaşım yoktu. Aybaşında Faruk Demirtaş yol parası diye üç beş kuruş yazıyordu. Tam dört yıla yakın bu koşullarda çalıştım. Kadrom askerliğim bittikten sonra yapıldı.

Para pul almıyordum ama işler iyi gidiyordu. Gazetede artık büyük haberleri de izlemeye başlamıştım. 1970 yılında üniversitelerdeki şiddet olayları giderek tırmanıyordu. Şef beni üniversiteye de yolluyordu. Üniversitelerdeki olayları izlemek hem zor hem de tehlikeliydi. Öğrenciler arasındaki çatışmalar birden patlıyor, gazeteciler arada kalıyordu. Olayları izleyebilmek için hem yakında olmanız hem de çatışmanın ortasında kalmamanız gerekiyordu.

Artık izleye izleye deneyimli hale gelmiştik. Çatışma koku-sunu alıyor ve o ortamdan çıkıp uzaklaşmadan güvenli bir yere çekiliyorduk.

Bir gün İstanbul Üniversitesi'nin Laleli'deki Edebiyat Fa-

kültesi'nde dekanın odasındaiken solcu militanlar aniden fakülteyi bastılar. Odanın kapılarını kapattık; içerde, dekan ve beş altı gazeteciydik. Aramızda hamile bir gazeteci arkadaşımız (Fatoş Erinç) da vardı. Çok zor durumda kalmıştı. Korkudan yüzü bembeyaz olmuştu. Ama yapacak bir şey yoktu. Çaresiz çatışmanın bitmesini bekledik.

Sonra o arkadaşımız bir kız çocuğu doğurdu. Şimdi o kız çocuğu kocaman bir kadın oldu ve bir televizyonda kameramanlık yapıyor. Ne derler, armut dibine düşermiş. Hamile haliyle olayları izleyen gazetecinin kızı da gazeteci oluyor. İşte böyle ilginç bir meslektir bizim gazetecilik.

İkinci Adam: İsmet İnönü

1970 yılı ağustos ayı. Hava cehennem gibi sıcak.

Gazeteye yeni gelmiştim. Gazeteleri okuyordum. İstihbarat Şef Yardımcısı Cahit Üzen servise girer girmez beni görünce “Tufan hemen toparlan, bir foto muhabiri al ve Ecevit’i izle. Bülent Bey, CHP yönetimi ile birlikte Heybeliada’ya İsmet Paşa’ya gidiyorlar. Orada toplantı yapacaklar ve bir bildiri açıklayacaklar. O bildiri çok önemli” dedi.

Hemen CHP İstanbul İl Başkanlığı’nı aradım ve Ecevit’in nerede olduğunu sordum. Ecevit ve parti yöneticilerinin on bir vapuruyla Heybeli’ye gidecekleri söylendi. Saat ondu. Foto muhabiri ile Sirkeci’ye indik ve on bir vapuruna bindik. Vapurun arka tarafında Ecevit ve CHP’li yöneticileri bulduk. Hava sıcak olduğu için açıkta ayakta duruyorlardı. Bizi görünce şaşkırdılar. Ecevit:

“Sanırım bizi izlemeye geliyorsunuz.”

“Evet efendim. Gazeteden İsmet Paşa ile yapacağınız toplantıyı izlememiz istendi.”

Bülent Bey çok nazik bir insandı:

“Çok teşekkür ederiz. Size de bu sıcak havada zahmet veriyoruz.”

“Zahmet olur mu efendim. Bizim görevimiz sizleri izlemek.”

Biraz sonra vapur hareket etti. Partililer aralarında konuşuyorlardı. Bülent Bey vapurun küpeştesine dayanmış denizi izliyordu. Belli ki yoğun çalışmalar nedeniyle yorgundu. Konuşmalara pek katılmıyordu.

CHP’li yöneticilerin bu kadar mutlu bir hava yakaladığını ben ilk kez görüyordum. Hepsinin ağızları kulaklarındaydı. Demek ki parti çalışmaları iyi gidiyordu. Ecevit’in genel sekreter olmasından sonra CHP’nin halktan büyük ilgi gördüğü kesindi.

Anadolu’yu köy köy, kasaba kasaba gezen Genel Sekreter Ecevit’in yaptığı konuşmalar halkı etkilemeye başlamıştı. Halk tabanında CHP’ye karşı ciddi bir yöneliş başlamıştı. Ağırlıklı olarak kadınlar ve çocuklar güzel konuşan, umut söylemleri ile onları etkileyen bu genç politikacıyı izlemek için meydanları dolduruyorlardı. Bu trend CHP’nin oylarında görülmemiş bir patlama yaratabilirdi. Hem Ecevit hem de parti yöneticileri bu trendin yakalandığından emindiler.

Bu yakalanan trendin ilk işaretini 1969 seçimlerinden sonra Siyasal Bilgiler Fakültesi’nden genç bir doçent yaptığı araştırmalarında vermişti. Deniz Baykal adlı bu genç bilim insanı, seçimlerden sonra yaptığı çalışmalarda Ankara ve İstanbul varoşlarında CHP’ye yönelik bir dalga olduğunu belirlemiş ve durumu hocası Turan Güneş’e anlatmıştı.

Ecevit’in ekibinden olan Turan Güneş, Deniz Baykal’ı Ecevit’e götürdü ve araştırmasını anlatmasını sağladı.

Genç doçentin ortaya koyduğu bu gerçekler, yoksul kesimlerin CHP’ye karşı bir eğilim içinde olduğu işaretini veriyordu. Bu bilimsel araştırma Ecevit’i çok sevindirmişti ve Baykal’dan bu araştırmasını Paşa Hazretleri’ne de anlatmasını rica etti ve genç bilim adamını alıp İsmet Paşa’ya götürdü.

Paşa, Deniz Baykal’ın açıklamalarını dikkatle dinleri ve o da

